

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci žalobcov: **1) B. Y.**, štátny príslušník Čínskej ľudovej republiky, **2) W. J.**, štátny príslušník Čínskej ľudovej republiky, **3) W. F.**, štátny príslušník Čínskej ľudovej republiky, **4) S. F.**, štátny príslušník Čínskej ľudovej republiky, *všetci zastúpení advokátkou JUDr. Z. S.*, proti žalovanému: **Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície**, so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 15, o preskúmanie zákonnosti postupov a rozhodnutí žalovaného č. UHCP-52-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22. januára 2008, č. UHCP-51-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22. januára 2008, č. UHCP-53-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22. januára 2008, č. UHCP-54-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22. januára 2008, konajúc o odvolaní žalobcov v prvom až štvrtom rade proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 1 Scud 13/2008-33 zo dňa 29. októbra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 1 Scud 13/2008-33 zo dňa 29. októbra 2008 **m e n í** tak, že rozhodnutia žalovaného č. UHCP-52-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22. januára 2008, č. UHCP-51-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22. januára 2008, č. UHCP-53-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22. januára 2008, č. UHCP-54-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22. januára 2008 **z r u š u j e a v e c v r a c i a ž a l o v a n é m u n a d ě a ľ š i e k o n a n i e.**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v prvom až štvrtom rade náhradu trov konania v sume 917,55 € k rukám ich právnej zástupkyne JUDr. Z. S., na účet č. X. v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom č.k. 1 Scud 13/2008-33 zo dňa 29. októbra 2008 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žaloby žalobcov, ktorými sa domáhali preskúmania postupov a rozhodnutí žalovaného č. UHCP-52-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22. januára 2008, č. UHCP-51-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22. januára 2008, č. UHCP-53-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22. januára 2008, č. UHCP-54-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22. januára 2008 a ich následného zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd v Banskej Bystrici v odôvodnení rozsudku uviedol, že zákon č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutí žalovaného (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) v ustanovení § 25 ods. 9 jednoznačne vyžaduje preukázanie povinnosti finančných prostriedkov (päťnásobok minimálnej mzdy za každý mesiac pobytu), tak ako sú uvedené v horecitovanom zákonnom ustanovení a pritom zákon nerozlišuje, či ide o prvé povolenie alebo obnovu povolenia, ale zakotvuje preukázanie týchto finančných prostriedkov na celú dobu povoleného pobytu. Z uvedeného vyplýva, že ako pri prvom povolení, tak aj pri obnove povolenia je cudzinec povinný preukázať finančné zabezpečenie v zákonom stanovenej výške, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 25 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov.

Krajský súd mal teda za to, že otázku primeranosti použitia ustanovenia § 25 zákona o pobyte cudzincov nemožno vykladať v tom zmysle, ako to tvrdia žalobcovia v žalobe, žeby bolo možné upustiť od preukazovania finančného zabezpečenia pobytu cudzinca vo výške päťnásobku minimálnej mzdy, ak je jeho pobyt a žiadosť o obnovenie pobytu viazaná na účely podnikania podľa § 19 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote žalobcovia odvolanie, v ktorom navrhli rozsudok krajského súdu zmeniť, rozhodnutia žalovaného zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Krajskému súdu vytýkali, že vychádzal z neprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku). Podľa jeho názoru prvostupňový súd prebral názor správneho orgánu. Prvostupňový správny orgán aj krajský súd nesprávne aplikovali ustanovenia Obchodného zákonníka. Podľa názoru žalobcov konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným nie je podnikateľom a činnosť, ktorú vykonáva pre spoločnosť, nie je podnikaním. Poukázal na ustanovenie § 24 Obchodného zákonníka. Pokiaľ zahraničné osoby pre účasť na podnikaní obchodných spoločností (či už vo forme pozície spoločníka valného zhromaždenia alebo ako štatutárny orgán) potrebujú povolenie na pobyt udelené cudzineckou políciou, podľa aktuálnej právnej úpravy nemôžu preukázať žiaden zo zákonom vymedzených účelov pobytu, pretože nejde ani o podnikanie, ani o zamestnanie. Ak valné zhromaždenie spoločnosti vymenuje

do funkcie konateľa spoločnosti cudzinca a zákon mu takúto možnosť dáva, je rozhodnutie správneho orgánu, ktoré znemožňuje realizáciu takéhoto práva, v rozpore so zákonom a Ústavou Slovenskej republiky.

Podľa názoru žalobcov správny orgán má podľa ustanovenia § 27 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov pri rozhodovaní o obnovení povolenia na prechodný pobyt posudzovať schopnosť cudzinca zo zdaneného príjmu z podnikania užiť seba, prípadne svoju rodinu. Na základe uvedeného má správny orgán skúmať schopnosť účastníka konania užiť seba, prípadne svoju rodinu, z jeho zdaneného príjmu, nie zo zdaneného príjmu spoločnosti, v ktorej je konateľom. Spoločnosť L., s.r.o. nie je účastníkom konania. Ak by mal cudzinec pre účely obnovy povolenia na pobyt preukazovať aj finančné zabezpečenie pobytu cudzinca vo výške päťnásobku minimálnej mzdy na účely podnikania podľa § 19 zákona o pobyte cudzincov, išlo by o podstatne prísnejší režim pre obnovenie povolenia ako pri jeho prvom udelení. Pokiaľ cudzinec pri prvom udelení povolenia na pobyt preukáže finančné zabezpečenie v zákonom požadovanej výške, je potrebné následne pri žiadosti o obnovenie povolenia preukazovať už len schopnosť zo zdaneného príjmu užiť seba, prípadne svoju rodinu.

Napokon žalobcovia v odvolaní uviedli, že ustanovenie § 25 zákona o pobyte cudzincov sa na konanie o obnovení povolenia na prechodný pobyt použijú iba primerane. Preto preukázanie finančného zabezpečenia pobytu cudzinca vo výške päťnásobku minimálnej mzdy na účely podnikania podľa § 19 v tomto prípade nemá opodstatnenie. Z predložených dôkazov v prvostupňovom a odvolacom konaní bolo preukázané, že účastník konania poberá od spoločnosti, v ktorej je konateľom, odmenu vo výške 330 € (pôvodne 10.000,- Sk). Teda je zo svojho príjmu schopný užiť sám seba, prípadne svoju rodinu. Finančné zabezpečenie vo výške päťnásobku minimálnej mzdy je povinný preukazovať cudzinec, ktorý žiada o prvé povolenie na prechodný pobyt za účelom podnikania. To však nie je prípad žalobcov, ktorí na území Slovenskej republiky majú povolený prechodný pobyt dlhší čas, vykonávajú funkciu konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným, poberajú za túto činnosť odmenu a v konaní nebolo preukázané, žeby boli záťažou pre systém sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že jeho rozhodnutia nie sú v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov, Ústavou Slovenskej republiky, pretože pri rozhodovaní postupoval plne v súlade s uvedenými všeobecne záväznými právnymi predpismi a spoľahlivo zistil skutkový stav veci. Podľa jeho názoru výpis z obchodného registra Okresného súdu Žilina je relevantným dokladom potvrdzujúcim účel pobytu žalobcov na území Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 19 zákona o pobyte cudzincov; z toho vyplýva, že žalobcovia vykonávajú na území Slovenskej republiky podnikateľskú činnosť v zmysle ustanovenia § 2 Obchodného zákonníka. Žalovaný považoval skutočnosť, že žalobcovia sú konateľmi

spoločnosti L., s.r.o., za jednoznačné preukázanie účelu pobytu na území Slovenskej republiky. Správny orgán akceptoval daňové priznanie spoločnosti L., s.r.o. ako relevantný doklad, ktorým žalobcovia v zmysle ustanovenia § 27 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov mali preukázať schopnosť uživiť seba, prípadne svoju rodinu, zo zdaneného zisku svojho podnikania. Žalovaný dospel k záveru, že žalobcovia túto schopnosť nepreukázali.

Žalovaný sa nestotožnil so záverom žalobcov, že konateľ spoločnosti nie je podnikateľom a činnosť, ktorú pre túto spoločnosť vykonáva, nie je podnikaním. Ak by tomu tak bolo, žalobcovia by nenaplnili účel svojho pobytu na území Slovenskej republiky, a teda by mu prvostupňový správny orgán musel zamietnuť jeho žiadosť o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania v zmysle ustanovenia § 26 ods. 2 písm. g/ zákona o pobyte cudzincov s poukazom na ustanovenie § 25 ods. 3 písm. a/ a § 25 ods. 4 písm. a/ citovaného zákona. Žalovaný rešpektoval voľnosť vstupu na trh a rovnosť pravidiel správania sa na trhu pre všetkých účastníkov hospodárskej súťaže. Podľa čl. 35 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky môže zákon ustanoviť odchylnú úpravu práv pre cudzincov. Takýmto zákonom je zákon o pobyte cudzincov.

Žalovaný ďalej uviedol, že ak je vykonávanie podnikateľských aktivít na území Slovenskej republiky spojené priamo s pobytom cudzinca na území Slovenskej republiky musí mať splnenú podmienku pobytu, t.j. vydané povolenie na pobyt na území Slovenskej republiky za týmto účelom. Samotný výpis z obchodného registra Okresného súdu Žilina možno považovať za relevantné doloženie účelu na udelenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky, tak ako to ustanovuje zákon o pobyte cudzincov v § 25 ods. 3 písm. a/ a § 25 ods. 4 písm. a/. Na udelenie povolenia na prechodný pobyt nemá cudzinec právny nárok (§ 26 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov). Pri preukazovaní podmienok na udelenie prechodného pobytu na účel podnikania zákon o pobyte cudzincov nerozlišuje, či ide o prvé povolenie alebo o obnovu povolenia, ale zakotvuje preukázanie finančných prostriedkov na dobu povoleného pobytu. Preto je cudzinec povinný tak pri prvom povolení ako aj pri obnove povolenia povinný preukázať finančné zabezpečenie v zákonom stanovenej výške (§ 25 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 264c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov v prvom až štvrtom rade treba priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 2. apríla 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej právnej veci ide o preskúmanie zákonnosti postupov a rozhodnutí žalovaného správneho orgánu č. UHCP-52-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22.januára 2008, č. UHCP-51-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22.januára 2008, č. UHCP-53-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22.januára 2008, č. UHCP-54-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22.januára 2008, ktorými boli potvrdené rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. UHCP-446-26/RHCP-BB-CP-ZI-PP-2007 zo dňa 20.septembra 2007, UHCP-451-9/RHCP-BB-CP-ZI-PP-2007 zo dňa 20.septembra 2007, č. UHCP-445-9/RHCP-BB-CP-ZI-PP-2007 zo dňa 20.septembra 2007, UHCP-447-9/RHCP-BB-CP-ZI-PP-2007 zo dňa 20.septembra 2007, ktorými boli zamietnuté žiadosti žalobcov v prvom až štvrtom rade o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podľa ustanovenia § 19 zákona o pobyte cudzincov, t.j. na účel podnikania.

Medzi účastníkmi konania bolo sporné, či žalobcovia vykonávajú podnikateľskú činnosť, t.j. či sú podnikateľmi podľa ustanovenia § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka.

Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Žilina vložka č. 19146/L, oddiel: Sro, spoločnosti L. s.r.o., IČO X., vyplýva, že žalobcovia v prvom až štvrtom rade sú spoločníkmi a zároveň konateľmi uvedenej obchodnej spoločnosti.

Podnikateľom podľa Obchodného zákonníka (§ 2 ods. 2) je

- a) osoba zapísaná v obchodnom registri,
- b) osoba, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia,
- c) osoba, ktorá podniká na základe iného než živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov,
- d) fyzická osoba, ktorá vykonáva poľnohospodársku výrobu a je zapísaná do evidencie podľa osobitného predpisu.

Zoznam údajov, ktoré sa zapisujú do obchodného registra upravuje zákon č. 530/2003 Z.z. o obchodnom registri a o zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení neskorších predpisov. Zoznam údajov, ktoré sa zapisujú do živnostenského registra upravuje zákon č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon).

Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky samotná účasť žalobcu ako spoločníka v obchodných spoločnostiach s ručením obmedzeným nie je vykonávaním jeho vlastnej podnikateľskej činnosti, ale je len určitou formou dispozície s vlastným majetkom, oprávňujúcou ho podieľať sa na výkone práv a povinností vyplývajúcich z jeho kapitálovej účasti v spoločnostiach. Vykonávaním, resp. prevádzkovaním podnikateľskej činnosti právnickou osobou treba rozumieť aktívnu činnosť smerujúcu k dosiahnutiu zisku (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 109/03 zo dňa 26.novembra 2003, stanovisko trestného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.apríla 2002 publikované pod č. 36/2002). Činnosť spoločníka spoločnosti s ručením obmedzeným nespĺňa charakteristické znaky podnikania v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka. Len samotné oprávnenie na výkon podnikateľskej, resp. živnostenskej činnosti nemožno ešte považovať za podnikanie, ale rozhodujúci je skutočný výkon podnikateľskej činnosti na podklade takéhoto oprávnenia a majetková účasť v obchodnej spoločnosti sama osebe nie je podnikaním, ale formou dispozície s vlastným majetkom.

Podnikateľom v zmysle Obchodného zákonníka je len spoločenskou zmluvou založená spoločnosť s ručením obmedzeným. Zárobkovou činnosťou sa rozumie každá právom dovolená činnosť, ktorá je vykonávaná za účelom získania majetkového prospechu. Zárobkovou činnosťou je okrem iných aj podnikanie (sústavná činnosť vykonávaná podnikateľom samostatne vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a za účelom dosiahnutia zisku). Na druhej strane, takmer každý, kto vkladá do spoločnosti s ručením obmedzeným svoje prostriedky alebo iné majetkové hodnoty, tak robí so zámerom získať majetkový prospech. V tomto zmysle je účasť v obchodnej spoločnosti „zárobkovou“ činnosťou. Je však treba zobrať do úvahy, že spoločnosť s ručením obmedzeným je kapitálovou spoločnosťou, v ktorej majetkový prospech spoločníka je za trvania spoločnosti vyjadrený podielom zo zisku spoločnosti, pričom nárok na podiel zo zisku nie je podmienený osobnou činnosťou spoločníka pre spoločnosť. Podiel zo zisku sa tak prejavuje ako výnos vkladu spoločníka do spoločnosti, ktorého výška je závislá od výšky zisku spoločnosti. V neposlednom rade je potrebné prihliadnuť aj na to, že spoločník svoje práva týkajúce sa riadenia spoločnosti a kontroly jej činnosti môže vykonávať iba prostredníctvom valného zhromaždenia alebo rozhodovaním mimo valného zhromaždenia (§ 130 Obchodného zákonníka).

Z uvedeného vyplýva, že žalobcov v prvom až štvrtom rade nie je možné považovať za podnikateľov v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka, a preto pri zohľadňovaní výšky ich príjmu nie je možné vychádzať z daňového

priznania spoločnosti L., s.r.o., v ktorej sú konateľmi a zároveň spoločníkmi. Výšku ich príjmu je potrebné skúmať v zmysle dokladov o vyplatení finančnej odplaty, ktoré každý z nich predložil do administratívneho spisu. Napokon treba zobrať do úvahy, či v prípade žalobcov nedošlo k zániku účelu ich prechodného pobytu na území Slovenskej republiky podľa zákona o pobyte cudzincov. Túto otázku si správny orgán vyrieši primárne najmä v súvislosti s tým, že žalobcovia v prvom až štvrtom rade žiadajú o obnovenie povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania, pričom samotných žalobcov v prvom až štvrtom rade nemožno považovať v zmysle uvedených záverov za podnikateľov (a contrario § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka); sami uviedli, že nevykonávajú samostatnú podnikateľskú ani inú zárobkovú činnosť. Ak správny orgán pri vyhodnocovaní tejto otázky dospel k inému záveru, tento nemá oporu v Obchodnom zákonníku, a teda pochybil.

Okrem toho pochybil aj v prípade vyhodnotenia výšky príjmu žalobcov v prvom až štvrtom rade v konaní o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky.

Obnovenie povolenia na prechodný pobyt je upravené v ustanovení § 27 zákona o pobyte cudzincov. K žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania je cudzinec povinný priložiť aj potvrdenie o tom, že má uhradené daňové a colné záväzky, poistné na zdravotné poistenie, poistné na sociálne poistenie a príspevky na starobné dôchodkové sporenie; to neplatí, ak ide o cudzinca s dlhodobým pobytom. Ak cudzinec nie je daňovníkom alebo nie je povinný platiť poistné na zdravotné poistenie a poistné na sociálne poistenie, priloží doklad potvrdzujúci túto skutočnosť (§ 27 ods. 2 tretia veta). Cudzinec je povinný k žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania preukázať, že je schopný zo zdaneného príjmu z tohto podnikania užiť seba, prípadne svoju rodinu; to neplatí, ak ide o cudzinca s dlhodobým pobytom (§ 27 ods. 6).

Podľa ustanovenia § 27 ods. 5 prvá veta zákona o pobyte cudzincov na rozhodovanie o žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt platia primerane ustanovenia § 25 a § 26, ak nie je ustanovené inak. Z uvedeného vyplýva, že ustanovenia § 25 a § 26 sú vo vzťahu k ustanoveniu § 27 všeobecnými ustanoveniami, pričom ustanovenie § 27 má špeciálny charakter. Preto sa v tomto prípade použije zásada *lex specialis derogat legi generali* (špeciálny zákon alebo ustanovenie ruší všeobecný zákon alebo ustanovenie). Vychádzajúc z uvedeného nemožno od cudzinca, ktorý žiada o obnovenie povolenia na prechodný pobyt za účelom podnikania, žiadať splnenie podmienky preukázania finančného zabezpečenia najmenej vo výške päťnásobku minimálnej mzdy na každý mesiac pobytu, nakoľko pri obnovení povolenia na prechodný pobyt je osobitne upravená podmienka preukázania finančného zabezpečenia – cudzinec musí preukázať, že je schopný zo zdaneného príjmu z podnikania užiť seba, prípadne svoju rodinu

(s výnimkou cudzinca s dlhodobým pobytom) - § 27 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov.

Keďže správny orgán v konaní o obnovení povolenia na prechodný pobyt žiadal od žalobcov v prvom až štvrtom rade preukázanie finančného zabezpečenia vo výške päťnásobku minimálnej mzdy, pochybil a nekonal v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, najmä jeho ustanovením § 27 ods. 6.

Na základe uvedených skutočností dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. UHCP-52-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22.januára 2008, č. UHCP-51-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22.januára 2008, č. UHCP-53-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22.januára 2008, č. UHCP-54-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22.januára 2008 nie sú v súlade so zákonom o pobyte cudzincov a súd prvého stupňa žaloby žalobcov v prvom až štvrtom rade zamietol, preto odvolací súd postupoval podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 1 Scud 13/2008-33 zo dňa 29.októbra 2008 zmenil a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. UHCP-52-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22.januára 2008, č. UHCP-51-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22.januára 2008, č. UHCP-53-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22.januára 2008, č. UHCP-54-3/RHCP-BB-SK-2007 zo dňa 22.januára 2008 zrušil podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci) a vec vrátil žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie.

Súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku).

Žalovaný správny orgán si v ďalšom konaní primárne vyrieši otázku, či v prípade žalobcov v prvom až štvrtom rade neprišlo k zániku účelu, na ktorý žiadajú obnoviť povolenie na prechodný pobyt, t.j. či sú podnikateľmi. Od toho sa bude následne odvíjať jeho ďalší postup v zmysle ustanovení zákona o pobyte cudzincov a v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu vyslovenom v tomto rozsudku.

Na margo veci Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že v konaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici vedenom pod sp. zn. 1 Scud 13/2008 nebol zaplatený súdny poplatok za žalobu, tak ako upozornil Krajský súd v Banskej Bystrici v predkladacej správe. Zo spisu však nie je zrejmé, či výzva na zaplatenie súdneho poplatku bola doručená právnej zástupkyňi žalobcu (§ 49 ods. 1 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku); v spise sa nenachádza doručka potvrdzujúca prevzatie tejto výzvy. V rámci poplatkovej kontroly Krajský súd v Banskej Bystrici bude postupovať v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych

poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a Občianskeho súdneho poriadku.

O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešným žalobcom v prvom až štvrtom rade priznal ich náhradu v sume 917,55 €. Výška náhrady trov konania bola určená v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. V predmetnej právnej veci ide o spojenie štyroch vecí vedených na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 1 Scud 13/08, 1 Scud 14/08, 1 Scud 15/08, 1 Scud 16/08 podľa ustanovenia § 112 Občianskeho súdneho poriadku a v ďalšom konaní boli vedené pod sp. zn. 1 Scud 13/08. Na základe toho bola základná sadzba tarifnej odmeny určená podľa ustanovenia § 13 ods. 4 vyhlášky, podľa ktorého sa pri spojení dvoch alebo viacerých vecí základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o polovicu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby potom predstavuje sumu 121,58 € ($48,63 + 3 \times 48,63 \div 2$). Náhrada trov konania v sume 917,55 € pozostáva z nasledovných úkonov právnej služby a zo zaplatených súdnych poplatkov:

- príprava a prevzatie veci (rok 2008) – 121,58 € (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky),
- podanie žalôb na Krajský súd v Banskej Bystrici (7.marca 2008) – 121,58 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- účasť na pojednávaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici dňa 29.októbra 2008 (§ 14 ods. 1 písm. d/ vyhlášky),
- podanie odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 1 Scud 13/08-33 zo dňa 29.októbra 2009 – 121,58 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- režijný paušál – $4 \times 6,34 \text{ €} = 25,36 \text{ €}$ (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 3 vyhlášky),
- daň z pridanej hodnoty 19% zo sumy 486,32 € = 92,40 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky),
- náhrada za stratu času $6 \times 10,56 \text{ €} = 63,36 \text{ €}$ (§ 17 ods. 1 vyhlášky),
- cestovné zo Žiliny do Banskej Bystrice a späť = 52,11 €,
- zaplatený súdny poplatok za žaloby v sume 198,- €:
 - a. v konaní sp. zn. 1 Scud 13/08 nebol za žalobu zaplatený súdny poplatok,
 - b. v konaní sp. zn. 1 Scud 14/08 bol za žalobu zaplatený súdny poplatok vo výške 66 €,
 - c. v konaní sp. zn. 1 Scud 15/08 bol za žalobu zaplatený súdny poplatok vo výške 66 €,
 - d. v konaní sp. zn. 1 Scud 16/08 bol za žalobu zaplatený súdny poplatok vo výške 66 €,

- e. za odvolanie proti rozsudku krajského súdu nebol zaplatený súdny poplatok.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 2. apríla 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová